

398**ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU I SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 1 lipca 1937 r.

Przepisy wykonawcze do prawa karnego skarbowego.

Na podstawie art. 220, 224 § 2, art. 229 § 1, art. 238 § 3, art. 240, 247 § 3, art. 275 § 2, art. 291 § 2, art. 331 § 2 i art. 355 prawa karnego skarbowego zarządza się co następuje:

Przepis ogólny.

§ 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu:

a) artykuły i z nimi połączone paragrafy bez bliższego oznaczenia — odnoszą się do

prawa karnego skarbowego z dnia 3 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 581);

b) paragrafy samoistne bez bliższego oznaczenia — odnoszą się do przepisów rozporządzenia niniejszego.

Władze orzekające.

§ 2. Władzami I instancji, uprawnionymi do orzecznictwa w sprawach określonych w art. 218 § 1, są:

a) urzędy celne upoważnione osobnym zarządzeniem Ministra Skarbu — co do przestępstw określonych w art. 44—54, 200—202, oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202,

b) urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych — co do pozostałych przestępstw.

§ 3. Władzami II instancji, uprawnionymi do orzecznictwa w sprawach określonych w art. 219, są:

a) dyrekcje ceł — co do przestępstw określonych w art. 44—54, 200—202, oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202,

b) izby skarbowe, a w województwie śląskim — Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) — co do pozostałych przestępstw.

§ 4. Do wydawania zarządzeń przewidzianych w art. 224 § 1 upoważnia się władzę skarbową bezpośrednio wyższą.

Przekazanie sprawy innej władzy skarbowej może nastąpić zwłaszcza wówczas, gdy wpłynie to na ograniczenie kosztów postępowania lub na ułatwienie stawiennictwa stron i świadkom.

§ 5. Właściwe władze skarbowe I i II instancji mogą, bez zezwolenia Ministra Skarbu, umarzać sprawy o przestępstwa małej wagi toczące się w postępowaniu przeciw nieobecnym (art. 275 § 2).

§ 6. Przestępstwo jest małej wagi (art. 275), gdy naraziło Skarb Państwa na nieznaczne szkody, a przeprowadzenie całego postępowania do końca wymagałoby niewspółmiernych kosztów i zbyt długiego czasu.

Występki, popełnione w okolicznościach określonych w art. 24, nie mogą być uznane za występki małej wagi.

W razie wątpliwości, czy przestępstwo jest małej wagi, władze skarbowe II instancji przedstawiają sprawę Ministrowi Skarbu.

§ 7. Zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary przy dobrowolnym poddaniu się karze (art. 285) wymaga:

a) w sprawach określonych w art. 218 § 1 pkt b) — zezwolenia władz skarbowych II instancji wymienionych w § 3;

b) w sprawach określonych w art. 219 pkt a), b) — zezwolenia Ministra Skarbu.

§ 8. Do umorzenia dochodzenia lub zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze w sprawach, należących do właściwości sądu (art. 272 i 282), uprawnione są władze skarbowe II instancji wymienione w § 3.

W razie umorzenia przez władze skarbowe dochodzenia w sprawach należących do właściwości sądu, władze te wydają rozstrzygnięcia

co do zajętych dowodów i przedmiotów występku skarbowego wtedy tylko, jeżeli prokurator w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia go o umorzeniu nie zażąda aktu sprawy w celu wszczęcia postępowania sądowego (art. 272 § 2).

§ 9. Wydawanie postanowień w toku dochodzenia w sprawach wymienionych w art. 219 pkt b) należy do władz skarbowych II instancji, w pozostałych zaś sprawach — do władz skarbowych I instancji uprawnionych do orzecznictwa.

Dochodzenie.

§ 10. Dochodzenie prowadzi właściwa władza skarbową I instancji uprawniona do orzecznictwa oraz właściwe organa wykonawcze władz skarbowych.

W sprawach o przestępstwa, określone w art. 44—54, 200—202, oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202, dochodzenie prowadzą także urzędy celne nieuprawnione do orzecznictwa.

§ 11. Organami wykonawczymi władz skarbowych działającymi na terenie całego Państwa są:

a) Straż Graniczna — w sprawach o przestępstwa określone w art. 44—54, 200—202 oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202,

b) Kontrola Skarbowa i Ochrona Skarbo-
wa — w sprawach o pozostałe przestępstwa.

§ 12. W obrębie pasa granicznego województwa białostockiego i wileńskiego organem wykonawczym władz skarbowych we wszystkich sprawach o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym jest nadto Korpus Ochrony Pogranicza.

§ 13. Jeżeli władza lub organ wykonawczy dowie się o przestępstwie, należącym do jego właściwości, to wszczyna i prowadzi dochodzenie. O wszczęciu dochodzenia należy bezzwłocznie zawiadomić właściwą władzę skarbową I instancji uprawnioną do orzecznictwa, która może objąć dochodzenie.

Zawiadomienie o wszczęciu dochodzenia nie przerywa czynności dochodzących.

§ 14. Jeżeli po otrzymaniu zawiadomienia (§ 13) władza skarbową nie obejmie dochodzenia, należy dochodzenie ukończyć i następnie przekazać jej akta sprawy.

W razie objęcia dochodzenia przez władzę skarbową, należy niezwłocznie przekazać jej akta sprawy i wykonać zleczone czynności.

Objęcie dochodzenia przez władze skarbowe uprawnione do orzecznictwa wyłącza właściwość urzędów celnych nieuprawnionych do

orzecznictwa oraz organów wykonawczych władz skarbowych.

§ 15. Jeżeli władza lub organ wykonawczy dowie się o przestępstwie skarbowym, nie należącym do jego właściwości, to niezwłocznie zawiadamia o tym właściwą władzę skarbową I instancji uprawnioną do orzecznictwa, a gdy zwłoka groziłaby zanikiem śladów lub dowodów przestępstwa — zabezpiecza te ślady i dowody oraz dokonywa niezbędnych czynności dochodzących.

§ 16. Jeżeli w toku dochodzenia prowadzonego przez właściwą władzę lub właściwy organ wykonawczy zostanie wykryte przestępstwo skarbowe nie należące do ich właściwości, to oprócz czynności wymienionych w § 15 należy sporządzić protokół karny lub doniesienie karne (art. 259, 260).

§ 17. Zadaniem dochodzenia jest:

- a) wyjaśnienie, czy istotnie popełniono przestępstwo;
- b) wykrycie sprawcy przestępstwa;
- c) wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy;
- d) zebranie niezbędnych informacji co do osoby oskarżonego, a w miarę potrzeby i co do osoby odpowiedzialnej posiłkowo (art. 30) lub zastępczo (art. 34), tudzież co do stanu majątkowego tych osób;
- e) utrwalenie dowodów przestępstwa;
- f) zabezpieczenie grzywien i innych świadczeń pieniężnych.

§ 18. Władze skarbowe i organa wykonawcze władz skarbowych, właściwe do prowadzenia dochodzenia, mają prawo wzywać osoby do stawienia się z oznajmieniem skutków nieusprawiedliwionego niestawiennictwa (art. 261 § 2, 264, 266 § 3).

§ 19. Sprowadzenie nie stawiającego zarządza właściwa władza skarbową I instancji, uprawniona do orzecznictwa, z własnej inicjatywy, albo na wniosek urzędu lub organu wykonawczego, który prowadzi dochodzenie. Przepisu tego nie stosuje się do interwenienta.

§ 20. Jeżeli z oskarżonym spisano protokół karny (art. 259, 260), a sprawa toczy się o przestępstwo określone w art. 263 § 1, to prowadzenie dalszego dochodzenia, a zwłaszcza zywani: osób do przesłuchania, zależy od swobodnego uznania właściwej władzy orzekającej I instancji. W sprawach o pozostałe przestępstwa, zbadanie w toku dochodzenia oskarżonego, a w miarę potrzeby i innych osób, jest obowiązkowe.

§ 21. Oskarżonemu należy wyjaśnić przed przesłuchaniem, jakie przestępstwo mu zarzucano.

Odpowiedzialnemu posiłkowo lub zastępczo należy wyjaśnić okoliczności, uzasadniające jego odpowiedzialność majątkową lub zastępczą.

Co do każdego oskarżonego i odpowiedzialnego zbiera się dane dotyczące jego osoby, w szczególności — jego wieku, stosunków rodzinnych i majątkowych.

§ 22. Jeżeli zachodzi potrzeba utrwalenia śladów lub dowodów przestępstwa, należy z przebiegu czynności przedsięwziętych w toku dochodzenia sporządzać protokoły.

Z przebiegu czynności nie wymagających zaprotokołowania sporządza się zapiski.

§ 23. Protokół może spisać dokonywający czynności bezpośrednio albo przez przybranego funkcjonariusza państwowego lub gminnego.

Jeżeli protokolanta nie przybrano, protokół spisuje się w obecności pełnoletniego mieszkańca okolicznego nieskazitelnej opinii, umiejącego czytać i pisać, który podpisem stwierdza zgodność protokołu z przebiegiem czynności.

§ 24. Osoby biorące udział w czynności mogą żądać wciągnięcia do protokołu wszystkiego, co dotyczy ich praw lub interesu.

Protokół podpisują wszystkie osoby biorące udział w czynności.

Przed podpisaniem protokołu należy go odczytać i zaznaczyć to w protokole.

Osoba mająca podpisać protokół może zgłosić zarzuty co do jego treści. Zarzuty takie wciąga się do protokołu.

Wszelkiego rodzaju poprawki i uzupełnienia należy umieścić w końcu protokołu przed podpisaniem lub w osobno podpisanym dopisku.

§ 25. W toku dochodzenia zezwolenie stronom i ich obrońcom lub pełnomocnikom na przeglądanie akt, robienie z nich odpisów oraz otrzymywanie odpisów uwierzytelnionych — zależy od władzy lub organu wykonawczego prowadzącego dochodzenie.

§ 26. Uznawszy, że dochodzenie dostarczyło już podstawy do rozstrzygnięcia sprawy, urząd lub organ wykonawczy prowadzący dochodzenie wzywa w trybie art. 262 § 2 strony i zaznajamia je z treścią zebranych dowodów. Wyjaśnienia stron należy zaprotokołować.

Jeżeli wobec wyjaśnienia stron nie zajdzie potrzeba uzupełnienia dochodzenia, przesyła się akta dochodzenia właściwej władzy skarbowej I instancji uprawnionej do orzecznictwa.

W razie uzupełnienia dochodzenia, należy przed odesłaniem akt zaznajomić strony z treścią dodatkowo zebranych dowodów.

Rewizja i zatrzymanie rzeczy.

§ 27. Do wydawania pisemnych poleceń rewizji w przypadkach nie cierpiących zwłoki (art. 247 § 2) uprawnieni są:

a) kierownik urzędu celnego nieuprawnionego do orzecznictwa i kierownik komisariatu straży granicznej — w sprawach o przestępstwa określone w art. 44—54, 200—202, oraz w art. 206 i 207 w związku z art. 201 i 202,

b) inspektor okręgowy ochrony skarbowej, kierownik brygady ochrony skarbowej i kierownik rejonu kontroli skarbowej — w sprawach o pozostałe przestępstwa.

§ 28. Do wydawania pisemnych poleceń rewizji w obrębie pasa granicznego (art. 247 § 2) są ponadto uprawnieni:

a) kierownik placówki Straży Granicznej — w sprawach określonych w § 27 lit. a),

b) kierownik oddziału brygady ochrony skarbowej i kierownik oddziału rejonu kontroli skarbowej — w sprawach określonych w § 27 lit. b),

c) dowódca batalionu i kompanii granicznej Korpusu Ochrony Pogranicza oraz kierownik placówki Korpusu Ochrony Pogranicza do walki z przemytnictwem — we wszystkich sprawach o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym.

§ 29. Wydając polecenie przeprowadzenia rewizji domowej lub osobistej (art. 247), właściwa władza skarbowa lub funkcjonariusze, wymienieni w §§ 27, 28, zarządzają doręczenie osobie interesowanej odpisu tego polecenia przez organ rewizję przeprowadzający, przy jej rozpoczęciu.

§ 30. O zajęciu rzeczy, nie będących własnością oskarżonego, władza prowadząca dochodzenia zawiadamia na piśmie osoby, mogące rościć sobie do nich prawa. W zawiadomieniu należy podać nazwę i siedzibę władzy, do której interwencja ma być złożona, oraz termin jej złożenia (art. 251). Odpis zawiadomienia oraz pokwitowanie z odbioru oryginału załącza się do akt sprawy.

§ 31. Zatwierdzając odebranie rzeczy (art. 249 § 2, art. 250 § 3), właściwa władza skarbowa lub funkcjonariusze, wymienieni w §§ 27, 28, zarządzają niezwłocznie doręczenie odpisu zatwierdzenia osobie interesowanej.

§ 32. Odpis postanowienia o zatrzymaniu przesyłek, co do których istnieje podejrzenie, że zawierają przedmioty przestępstwa skarbowego (art. 256), właściwa władza skarbowa uprawniona do orzecznictwa powinna niezwłocznie doręczyć osobie interesowanej, oraz urzędowi pocztowemu lub kolejowemu, w któ-

rym zatrzymanie ma nastąpić, wskazując zarazem komu przesyłki wydać należy.

§ 33. Do złożenia wniosku o zatrzymanie korespondencji pocztowej lub telegraficznej (art. 160 kodeksu postępowania karnego) uprawniona jest władza skarbowa prowadząca dochodzenie lub jej organ wykonawczy.

W sprawach, należących do właściwości sądu, wniosek należy złożyć za pośrednictwem prokuratora okręgowego.

Zatrzymanie oskarżonego.

§ 34. Jeżeli w sprawach, należących do właściwości władz skarbowych, oskarżony po zatrzymaniu go wyraził gotowość złożenia zabezpieczenia (art. 257 § 3) lub dobrowolnego poddania się karze (art. 281—289), należy go natychmiast sprowadzić do najbliższego urzędu celnego lub do najbliższego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

Urząd ten, choćby nie był właściwy do rozstrzygnięcia sprawy, władny jest określić wysokość zabezpieczenia (art. 257 § 3) albo grzywny (art. 281 § 2) oraz przyjąć przypadającą z tych tytułów kwotę.

§ 35. Poza przypadkami przewidzianymi w § 34, oskarżonego sprowadza się bezpośrednio do najbliższego sędziego śledczego lub sądu grodzkiego.

W razie zastosowania względem oskarżonego środka zapobiegawczego, sąd niezwłocznie zawiadamia właściwą władzę skarbową I instancji uprawnioną do orzecznictwa o przekazaniu akt sprawy prokuratorowi (art. 258 § 2).

Postępowanie z zajętymi rzeczami w toku dochodzenia.

§ 36. Urzędy skarbowe (celne) i zarządy gmin, którym oddano na przechowanie zajęte rzeczy (art. 252), powinny odpowiednio je zabezpieczyć.

§ 37. Jeżeli w stanie zajętych rzeczy zachodzą zmiany wskazujące na ubytek, uszkodzenie, psucie się lub obniżenie wartości, należy donieść o tym właściwemu urzędowi skarbowemu lub urzędowi celnemu uprawnionemu do orzecznictwa.

§ 38. Jeżeli przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy zarządono sprzedaż zajętych rzeczy (art. 253), zwrot rzeczy stronie (art. 254), albo przekazanie przedmiotów monopolowych zakładom monopolowym w celu ich użytkowania — właściwy do orzekania urząd pobiera próbki, które przechowuje do prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy.

O pobraniu próbek sporządza się protokół, który dołącza się do akt sprawy, a jego odpis— do próbek.

Oskarżonego należy wezwać do obecności przy pobieraniu próbek i do podpisania protokołu.

Niestawiennictwo oskarżonego nie stanowi przeszkody do pobrania próbek i sporządzenia protokołu.

§ 39. Jeżeli zajęte przedmioty przedstawiają znaczną wartość, a z jakichkolwiek powodów rje można ich sprzedać (art. 253 § 2) ani zwrócić stronie (art. 254), należy stronę wezwać do przedsięwzięcia niezbędnych środków w celu zabezpieczenia rzeczy przed zepsuciem.

W razie zgłoszenia się stron należy umożliwić im zastosowanie tych środków pod dozorem urzędowym, zwłaszcza gdy istnieje małe prawdopodobieństwo orzeczenia przypadku.

Wezwanie stron sporządza się na piśmie. Odpis wezwania oraz pokwitowanie z odbioru oryginału dołącza się do akt sprawy.

§ 40. Do chwili przekazania sprawy do postępowania sądowego zwrot stronie zajętych rzeczy (art. 249, 250, 255) następuje na podstawie postanowienia właściwej władzy skarbowej, po przekazaniu zaś — na podstawie orzeczenia władz sądowych.

Postępowanie przeciw nieobecnym.

§ 41. Jeżeli sprawca przestępstwa jest nieznan i w ciągu trzech miesięcy od daty zajęcia rzeczy nie zgłosi się do właściwej władzy skarbowej, natenczas władza ta wyda rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania karnego i może orzec przepadek zajętych przedmiotów lub używanej za nie kwoty tytułem środka zabezpieczającego (art. 22, 276 § 2).

§ 42. Jeżeli przed wydaniem orzeczenia o przypadku zgłosi się interwient z roszczeniem do zajętych rzeczy, właściwa władza skarbową powinna interwencję przyjąć i rozstrzygnąć (art. 276).

Jeżeli interwencję zgłoszono po wydaniu orzeczenia o przypadku, można ją uwzględnić tylko w trybie art. 307 § 4.

§ 43. Jeżeli nie ma podstaw do orzeczenia przypadku zajętych przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego (§ 41), należy je spod zajęcia zwolnić i zwrócić osobie, u której dokonano zajęcia lub innej osobie uprawnionej.

Jeżeli osoba uprawniona jest nieznaną, należy wystosować publiczne wezwanie do odbioru rzeczy (art. 277 § 4).

§ 44. Publiczne wezwanie, jakie sporządza się w myśl § 43, powinno zawierać:

a) opis zwolnionych rzeczy wraz z podaniem daty i miejsca uchylonego zajęcia,

b) nazwę i dokładny adres wzywającej władzy,

c) zawiadomienie, że w razie nieodebrania rzeczy przez uprawnioną osobę w ciągu sześciu miesięcy od ogłoszenia wezwania przejdą one na własność Skarbu Państwa.

§ 45. Ogłoszenie wezwania następuje przez umieszczenie na tablicy urzędowej w lokalu władzy skarbowej I instancji oraz w lokalu zarządu gminy, w której przedmioty zajęto.

§ 46. Jeżeli oskarżony jest znany, lecz uchylił się od postępowania karnego, a zarządzenia zmierzające do wykrycia jego miejsca pobytu lub sprowadzenia go pozostały bez skutku, właściwa władza skarbową może:

a) wydać orzeczenie zaoczne (art. 262 § 2, art. 296),

b) umorzyć dochodzenie, jeżeli przestępstwo jest małej wagi (art. 270 § 2 i art. 276—278),

c) przekazać sprawę do postępowania sądowego (art. 210 pkt 5) w celu zastosowania przepisów art. 337 — 342.

§ 47. Orzeczenie zaoczne (§ 46 lit. a) można wydać dopiero wówczas, jeżeli oskarżony nie zgłosi się do władzy mimo publicznego doręczenia mu wezwania na termin (art. 238 § 3, art. 262 § 2, § 50).

Pomiędzy doręczeniem wezwania oskarżonemu a terminem wyznaczonym do jego stawiennictwa powinien upłynąć co najmniej miesiąc.

§ 48. Wezwanie, jakie sporządza się w myśl § 47, powinno zawierać:

a) oznaczenie oskarżonego i zarzucanego mu czynu,

b) opis zajętych rzeczy oraz dzień, miejsce i przyczynę ich zajęcia,

c) miejsce, dzień i godzinę stawiennictwa,

d) nazwę i dokładny adres wzywającej władzy,

e) skutki niestawiennictwa (art. 262 § 2).

§ 49. Rozstrzygnięcie władzy skarbowej doręcza się oskarżonemu nieobecnemu (§ 46) sposobem określonym w § 50.

§ 50. Publiczne doręczenie wezwania lub rozstrzygnięcia następuje przez umieszczenie go na tablicy urzędowej w lokalu władzy skarbowej I instancji oraz w lokalu zarządu gminy ostatniego miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego, albo w ostatniej siedzibie jego przedsiębiorstwa, a jeżeli żadnej z tych okoliczności nie da się ustalić — w lokalu zarządu gminy miejsca ujawnienia przestępstwa.

Pismo uważa się za doręczone po upływie 7 dni od daty ogłoszenia go w wyżej wskazany sposób.

§ 51. Przekazanie sprawy do postępowania sądowego (§ 46 lit. c) jest wskazane tylko w sprawach wyjątkowego znaczenia.

Zakres stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

§ 52. Władze skarbowe orzekające w I instancji stosują przepis art. 23 bez ograniczenia tylko w przypadkach wskazanych wyraźnie w prawie karnym skarbowym, w innych natomiast przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie mogą wymierzać kary grzywny do połowy najniższego wymiaru przewidzianego w przepisach części szczególnej.

Stosowanie środków zabezpieczających.

§ 53. O zastosowaniu środków zabezpieczających (art. 294) w sprawach należących do właściwości rzeczowej władz skarbowych I instancji należy się zwracać z wnioskiem do właściwego sądu grodzkiego, w sprawach zaś należących do właściwości władz skarbowych II instancji — do właściwego sądu okręgowego.

Postępowanie wykonawcze.

§ 54. Postępowania egzekucyjnego można zaniechać (art. 305) i przystąpić bezpośrednio do wykonania aresztu zastępczego, gdy akta sprawy karnej zawierają wystarczające dane do stwierdzenia okoliczności przewidzianych w art. 15 § 1.

§ 55. Do zezwolenia na ratalną spłatę grzywien, kar pieniężnych i kosztów postępowania (art. 306) upoważniona jest ta władza skarbo- wa, która rozstrzygnęła sprawę w I instancji.

Okres wymieniony w art. 306 § 1 liczy się od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

§ 56. Sprzedaży przedmiotów uznanych za przepadłe (art. 307), dokonywa się bądź przez przetarg publiczny, bądź z wolnej ręki.

§ 57. Zwracając się do władz sądowych o wykonanie kary aresztu zastępczego (art. 309), władza skarbo- wa załącza do swego wniosku odpis orzeczenia karnego z poświadczeniem jego prawomocności.

§ 58. Władza skarbo- wa przesyła postanowienie co do przerwy kary zastępczej właści-

wemu sądowi grodzkiemu (art. 309) z wnioskiem o wydanie stosownego zarządzenia naczelnikowi więzienia i o zawiadomienie o przerwie kary policji państwowej okręgu, w którym zwolniony ma zamiar przebywać.

Po upływie przerwy władza skarbo- wa sprawdza, czy skazany rozpoczął dalsze odbywanie kary. Jeżeli skazany w ciągu 3 dni po upływie czasu przerwy nie zgłosi się dobrowolnie do odcierpienia kary, władza skarbo- wa zwraca się do sądu grodzkiego z wnioskiem o bezwzględne aresztowanie skazanego i sprowadzenie go do więzienia.

Wnoszenie i popieranie oskarżenia.

§ 59. Do popierania oskarżenia przed sądami grodzkimi upoważnia się organa wykonawcze władz skarbowych: Straż Graniczną, Ochronę Skarbo- wą, Kontrolę Skarbo- wą i Korpus Ochrony Pogranicza.

Właściwy do powyższych czynności jest ten organ wykonawczy, który prowadził dochodzenie w sprawie.

Przepisu tego nie stosuje się, jeżeli władza skarbo- wa sama działa.

§ 60. Sądy przesyłają z urzędu władzom skarbowym odpisy sentencji prawomocnych wyroków.

Ewidencja przestępstw skarbowych.

§ 61. Władze skarbo- we powołane do orzecznictwa prowadzą ewidencję przestępstw skarbowych według zasad i form ustalonych w specjalnej instrukcji Ministra Skarb

Przepis końcowy.

§ 62. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą przepisy rozporządzenia Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 22 kwietnia 1932 r. o wykonaniu ustawy karnej skarbo- wej (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 362), z wyjątkiem przepisów o ewidencji przestępstw skarbowych (§§ 83 — 106), które zachowują moc obowiązującą do chwili wydania instrukcji przewidzianej w § 61.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*